

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **Z. F.**, zastoupeného JUDr. Marillou Kokešovou, obecnou zmocněnkyní, bytem Velešínská 857/5, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor silniční a veřejné dopravy, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2006, č. j. 7 Ca 177/2005 - 46,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil shora označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného, odboru silniční a veřejné dopravy, ze dne 29. 4. 2005, č. j. 45/2005 - 110 - TAXI/3 (dále též „rozhodnutí žalovaného“ nebo „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 14. 5. 2002, č. j. MHMP - 49366/2002/DOP - 03/Si, tak, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil ustanovení § 21 odst. 2, 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), tím, že dne 4. 4. 2002 po jízdě vozidlem taxislužby SPZ X, evid. č. Y, nevydal cestujícím doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxamtru, a dle porušil ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 2 písm. a), b), c), d), e), f) a g) prováděcí vyhlášky tím, že vydaný doklad o zaplacení jízdného neobsahoval číslo dokladu, obchodní jméno podnikatele, místo jeho trvalého pobytu, evidenční číslo vozidla, datum jízdy, správnou státní poznávací značku, výchozí a cílové místo přepravy a čas odjezdu a příjezdu, za což se mu ukládá podle ustanovení § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě pokuta ve výši 200 000 Kč.

Městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodů uvedených v ustanovení § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění rozsudku mimo jiné konstatoval, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu (při přepravě nebyl použit taxametř, resp. nebyla vydána stvrzenka o uskutečněné přepravě jako výstup z taxametru). Sporný byl závěr žalovaného, že žalobce se vydáním ručně psané stvrzenky, resp. uvedením neúplných a nesprávných údajů (do ručně psaného dokladu nezapsal žádné údaje, podle kterých by bylo možné identifikovat přepravní službu, vozidlo taxislužby a jeho provozovatele), snažil zabránit svému následnému dohledání. Městský soud žalovanému vytkl, že o toto skutkové zjištění opřel svou úvahu o výši pokuty, aniž by ji měl podloženou konkrétními skutečnostmi objektivně zjištěnými z obsahu správního spisu a v níž navíc žalovaný konkrétně neuvádí, které údaje byly neúplné a které nesprávné. Na rubu ručně psané stvrzenky je přitom uvedeno jméno žalobce, státní poznávací značka vozidla taxislužby a evidenční číslo vozidla Y. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný tyto údaje hodnotil a zdali je vzal v potaz. Obsah správního spisu je v tomto ohledu také částečně v rozporu s popisem skutku ve výroku napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvádí, že vydaný doklad neobsahoval evidenční číslo vozu, správnou státní poznávací značku a obchodní jméno podnikatele. Je evidentní, že státní poznávací značka byla opravena, v rozhodnutí však není popsáno, jakým způsobem k opravě došlo. Pokud žalovaný spatřoval v chování žalobce úmysl znemožnit jeho následné dohledání a tuto okolnost považoval za přítěžující, byl v rozhodnutí povinen konkrétně popsat, jaké údaje žalobce na vydané stvrzence uvedl, a které z těchto údajů nebyly správné a úplné. Následně pak v logických souvislostech musel žalovaný vysvětlit, proč nesprávné či neúplně uvedené údaje ztěžují žalobcovu dohledání. Takto však žalovaný nepostupoval.

Městský soud žalovanému dále vytkl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný při úvaze o výši pokuty zohlednil rozsah způsobené škody, byť skutková podstata správního deliktu, kterého se žalobce dopustil, vznik škody nepředpokládá, avšak ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě rozsah způsobené škody jako jedno z hledisek uvádí. V rozhodnutí je proto třeba uvést, jaký vliv na výši pokuty rozsah způsobené škody měl. Na základě shora uvedených zjištění městský soud uzavřel, že závěry žalovaného o skutečnostech majících vliv na výši uložené pokuty vyjádřené v napadeném rozhodnutí nemají z výše uvedených důvodů oporu ve správním spise a rozhodnutí žalovaného je tak v části obsahující úvahu o výši sankce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud současně konstatoval, že jednotlivými žalobními body se s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zabývat nemohl.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku městského soudu z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. K zjištění městského soudu, že na rubu stvrzenky bylo uvedeno jméno účastníka řízení, státní poznávací značka vozidla taxislužby a evidenční číslo vozidla, stěžovatel uvádí, že tyto údaje na rubovou stranu stvrzenky zaznamenali z evidenčních důvodů kontrolní pracovníci Magistrátu hlavního města Prahy, aby následně mohli určit, k jakému kontrolnímu případu se stvrzenka vztahuje, neboť neúplné údaje zaznamenané na stvrzence žalobcem tuto identifikaci neumožňovaly. Připomíná, že žalobce skutkový stav popsaný ve výroku napadeného rozhodnutí během celého správního řízení ani v podané žalobě nijak nerozporoval. Nadále trvá na svém závěru, že vydáním stvrzenky, která obsahovala nesprávné a neúplné údaje o provedené přepravní službě, bylo zákazníkům znemožněno dodatečně dohledat provozovatele taxislužby a jeho vozidlo. Nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak

při úvaze o výši pokuty zohlednil rozsah způsobené škody. Domnívá se, že výše pokuty byla zdůvodněna dostatečně a odpovídá závažnosti a významu protiprávního jednání žalobce. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl důvody, které jej vedly ke snížení sankce uložené dopravním úřadem a zdůvodnil, na základě jakých závěrů byla uložena konečná výše pokuty. Odmítá výtku městského soudu, že v odůvodnění výslovně neuvedl, jaký vliv na výši pokuty měl rozsah způsobené škody, protože skutková podstata deliktu, kterého se žalobce dopustil vnik škody nepředpokládá (jak ostatně konstatoval i sám městský soud). Připouští, že ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě uvádí hlediska, která by se při ukládání výše pokuty měla posuzovat, nicméně je toho názoru, že uvedené ustanovení by se nemělo vykládat tak, jak činí městský soud, že správní orgán je nucen se v odůvodnění každého rozhodnutí samostatně vypořádat s každým z uvedených hledisek a výslovně uvést, jaký vliv mělo každé z hledisek na výši uložené sankce. Z uvedených důvodů žádá stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že není dán stěžovatelem uváděný důvod kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Rozsudek městského soudu považuje za zákonný a vytýkané nedostatky a pochybení za skutkově podložené. Za nedůvodné, resp. nezdůvodněné považuje tvrzení stěžovatele, že žalobce se úmyslně dopustil podvodného jednání, s cílem oklamat zákazníky, neprávem se obohatit a vydáním ručně psané stvrzenky úmyslně znemožnit následné dohledání. Toto tvrzení nebylo v předchozích řízeních nikdy prokázáno a takové tvrzení nemá oporu v obsahu spisu. Odmítá opakované tvrzení stěžovatele, že stvrzenka obsahuje nesprávné údaje. Uvádí, že ručně psaná stvrzenka neobsahuje jediný nesprávný či falešně vyplněný údaj. Namítá, že stvrzenka byla vyplněna v rychlosti rukou a některé údaje se proto mohou jevit jako špatně čitelné, avšak neuvedené údaje či špatně čitelným rukopisem vyplněné údaje není možné označit jako údaje nesprávné a už vůbec ne jako údaje úmyslně nesprávně vyplněné. V napadeném rozhodnutí chybí úvaha, která by umožňovala závěr, že žalobce a jeho vozidlo nebylo možné v důsledku neúplně vystavené stvrzenky dohledat. Namítá, že vždy provozoval taxislužbu vozidlem řádně označeným státní poznávací značkou, zcela jasně a již pouhým zběžným pohledem zjistitelným označením provozovatele taxislužby na předních dveřích vozidla a vozidlo bylo uvnitř vybaveno doklady a označením v souladu s ustanoveními § 11 a § 12 prováděcí vyhlášky. Závěrem uvedl, že na všech svých tvrzeních, předložených důkazech a odkazech na související soudní a správní spisy v plném rozsahu trvá. V dalším řízení bude nutné se zejména vypořádat se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně porušení hmotného práva, kdy stejný správní orgán I. stupně při porušení zákazu litispendence o několik dní později za týž delikt jiným rozhodnutím uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč. Nejvyšším správním soudem byla dále shledána důvodnou námitka, že takový postup svědčí o nesprávném užití správního uvážení, nejednotném hodnocení skutkových zjištění a nejednotné rozhodovací správní praxi. Tato vada není zhojena tím, že samo procesně vadně vydané druhé rozhodnutí bylo zrušeno.

Ze správního spisu mimo jiné vyplývá, že městským soudem přezkoumávané rozhodnutí vydal stěžovatel v dalším řízení, které v předmětné záležitosti vedl po zrušení svého rozhodnutí ze dne 9. 9. 2002, č. j. 657/02 - 110, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 A 160/2002 - 62, který shledal uvedené rozhodnutí nezákonným proto, že stěžovatel vyšel z jiné spodní hranice možné sankce, než kterou stanoví zákon, v důsledku čehož se odůvodnění rozhodnutí dostalo do rozporu s výrokem a je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud dále poukázal v odůvodnění zrušujícího rozsudku na to, že správní orgán I. stupně (byť nedopatřením při porušení zákazu litispendence) uložil o několik dní později za týž delikt jiným rozhodnutím pokutu 100 000 Kč, což svědčí o nesprávném užití správního uvážení, nejednotném hodnocení skutkových zjištění a nejednotné rozhodovací praxi, přičemž tato vada není zhojena, že samo (procesně vadně vydané) druhé rozhodnutí bylo

zrušeno. Stěžovateli proto uložil odstranit vytýkanou vadu tím, že výše uložené pokuty bude zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Žalobce se proti rozhodnutí stěžovatele bránil žalobou u městského soudu podanou podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítl zejména nerespektování závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem stěžovatelem a současně uplatnil řadu dalších výhrad vztahujících se k zdůvodnění výše uložené pokuty.

Městský soud žalobu projednal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., a dospěl k závěru, že jsou dány dva důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Prvním bylo konstatování, že závěry stěžovatele o skutečnostech majících vliv na výši uložené pokuty vyjádřené v napadeném rozhodnutí nemají oporu ve správním spise a rozhodnutí stěžovatele je proto v části obsahující úvahy o výši sankce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud stěžovateli za druhé vytkl s odkazem na ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, že v rozhodnutí neuvedl, jaký vliv na výši uložené pokuty měl rozsah způsobené škody.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a to i přes dílčí korekci odůvodnění rozsudku městského soudu pokud jde o první důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele.

Městský soud v odůvodnění rozsudku stěžovateli vytkl, že úvahy o výši pokuty opřel o skutkové zjištění, podle kterého se žalobce vydáním ručně psané stvrzenky, resp. uvedením neúplných a nesprávných údajů snažil zabránit svému následnému dohledání, aniž by však stěžovatel vzal v úvahu a přihlédl k tomu, že na rubu ručně psané stvrzenky je uvedeno jméno žalobce, státní poznávací značka a evidenční číslo vozidla. Městský soud z tohoto důvodu shledal obsah správního spisu částečně v rozporu s popisem skutku ve výroku rozhodnutí, v němž stěžovatel uvádí, že vydaný doklad neobsahoval evidenční číslo vozidla, státní poznávací značku a obchodní jméno podnikatele. Podle názoru městského soudu pokud stěžovatel spatřoval v chování žalobce úmysl znemožnit následné dohledání a tuto okolnost považoval za přítěžující, byl ve svém rozhodnutí zejména povinen konkrétně popsat jaké údaje žalobce na vydané stvrzence uvedl a které z těchto údajů byly nesprávné a neúplné. Stěžovatel byl proto povinen v logických souvislostech vysvětlit, proč nesprávné či neúplně uvedené údaje stěžují žalobcovu dohledání.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že za situace, kdy městský soud učinil závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí toliko na základě svého zjištění, že na rubu ručně psané stvrzenky jsou uvedeny některé identifikační údaje (shora zmíněné), aniž by blíže zkoumal, kdo tyto údaje na rubu stvrzenky přičinil, a jejich autorství bez dalšího přičetl žalobci (ač žalobce sám na uvedené skutečnosti svou obranu proti rozhodnutí stěžovatele v žádném ze svých předchozích podáních nepostavil), jde o právní názor skutkově nepodložený, zejména s přihlédnutím k vysvětlení, které stěžovatel poskytl v kasační stížnosti, podle něhož údaje na rubové straně stvrzenky zaznamenali sami kontrolní pracovníci. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá než zpřesnit odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu v tom směru, že stěžovatel v dalším řízení, resp. novém rozhodnutí, zejména z důvodu vyloučení jakýchkoli dalších případných pochybností, řádně objasní, kdo a jaké údaje na stvrzence uvedl a zaznamenal a tyto okolnosti pak promítne a zhodnotí (v příslušných souvislostech) ve svých právních úvahách.

Pokud jde o druhý důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto směru nelze městskému soudu cokoli vytknout, neboť jím učiněný právní závěr má oporu v právní úpravě vycházející z ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Podle zmíněného ustanovení při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody. Citované zákonné ustanovení, jak vyplývá z jeho dikce, zakotvuje taxativní výčet hledisek, ke kterým musí být při stanovení výše pokuty přihlédnuto. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán za dané právní úpravy není nadán volností úvahy v tom smyslu, ke kterému hledisku přihlédne či nikoli, ale je naopak vázán povinností přihlédnout při stanovení výše pokuty ke každému hledisku v citovaném ustanovení uvedenému. Této povinnosti si ostatně byl vědom i sám stěžovatel, který v odůvodnění rozhodnutí na str. 5 uvádí, že přihlédl k rozsahu způsobené škody. Zmíněné povinnosti však fakticky nedostál, neboť oproti shora uvedené proklamaci v další části odůvodnění svého rozhodnutí toto zákonné hledisko blíže nehodnotil. Městský soud proto rozhodnutí stěžovatele pro tuto důvodně vytýkanou vadu důvodně zrušil.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží a žalobci žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu